

Een dwarslaesie haalt je leven overhoop, zowel privé als in het werk. Vooral als dat werk ook nog eens fysiek van aard is en dus onmogelijk is geworden. Dan kun je twee dingen doen: bij de pakken neer gaan zitten of een andere draai geven aan je leven. Het werd het laatste voor Eric Derks. Met zijn hoge dwarslaesie is hij nu directeur van twee bedrijven.

DOOR TON KEMPERS

‘Ben je tevreden met wat je doet? Daar gaat het om’

Eric Derks werkte in het grondverzet: hij stond met zijn voeten in de modder sleuven te graven voor de aanleg van gas, water en elektra. Eerst in loondienst en vanaf maart 1993 als zelfstandig ondernemer. Op dat moment besloot hij ook om te stoppen met motorcrossen, wat hij voorheen fanatiek deed. ‘Kampioen worden deed ik toch niet meer. Om wel motor te kunnen rijden, kocht ik een wegmotor, ook niet een van de kleinsten.’ Tijdens een ritje in oktober van dat jaar ging het mis. Eric gleed samen met een van zijn maten onderuit en kwam ten val. De ander kwam er zonder kleerscheuren vanaf, Eric klapte met zijn hoofd tegen een paal en liep een dwarslaesie C4/5 op. Ook zijn handfunctie is dus beperkt. ‘En dan begint de wereld echt opnieuw’, aldus de nu 56-jarige Brabander. ‘Je raakt op dat moment alles kwijt, je hele

leven, niets is meer hetzelfde. Van geheel zelfstandig ga je naar volledige afhankelijkheid.’

Handjes buiten

Toen het ongeluk gebeurde was Erics zoon Maikel twee jaar en was zijn vrouw Dorien in verwachting van hun tweede kind. En het was duidelijk dat Eric niet terug kon naar zijn oude werk, dus hoe verder? Zijn twee broers waren ook zelfstandig ondernemer in het grondwerk en zijn jongste broer bood aan om bij hem op kantoor te komen werken. ‘Ik was van de handjes buiten en nu kwam ik binnen. Een enorme overgang, want ik had bij wijze van spreken nog nooit een computer gezien, laat staan aangezet.’ Maar Eric kende de sector en bleek handig te zijn met plannen van werkzaamheden. Ook de omgang met zijn collega’s bleek hem goed te liggen

en hij leerde zichzelf om sturing te geven.

Horizontaal

Toen zijn broer na een lichte hersenbloeding zijn bedrijf moest verkopen, kon Eric aan de slag in het bedrijf van zijn andere broer, als directeur/mede-eigenaar. Dit bedrijf hield zich vooral bezig met de aanleg van kabels voor KPN: een andere discipline waar Eric in het verleden ook ervaring in had opgedaan. De concurrentie was moordend, dus financieel werd het er niet beter op. ‘En toen viel op weg naar het werk mijn oog op een machine die horizontale, gestuurde boringen in de grond verrichtte, om zo onder obstakels door te boren voor de sleufloze aanleg van kabels en leidingen. Een bijzondere techniek, die je nog niet zoveel zag. In onze regio werden dit soort werkzaam-

heden verricht door een bedrijf van 150 kilometer verderop. Dus ik wist: dit moeten we oppakken!’ Zo gezegd, zo gedaan. Ze kochten en ontwikkelden zelf het benodigde materieel en begonnen aan een project in de regio. Onervaren, maar het lukte dankzij gezond verstand en werknemers met behoorlijke rechterhanden. ‘Het ging niet gemakkelijk, maar we hebben het financieel overleefd.’ Het werk werd doorgezet, de teams uitgebouwd, de mensen eigenhandig opgeleid. Holland Drilling was geboren. In 2008 richtte Eric samen met een collega ook BGM Infra op, een bedrijf dat zich bezighoudt met zijn oude vakgebied: de aanleg van gas, water en elektra door het graven van sleuven. Daar zijn nu dagelijks zo’n honderd man mee bezig en bij Holland Drilling zo’n veertig man.

Confronterend

Als je het verhaal zo leest, lijkt het alsof de omschakeling van Erics leven voor het ongeluk naar zijn leven met een

hoge dwarslaesie gemakkelijk is verlopen. Maar gemakkelijk was het allerm minst. Het moeilijkst was het toen hij thuiskwam, vanuit de veiligheid van het revalidatiecentrum. ‘Iedereen gaat gewoon door, iedereen heeft een plezierige dag en ik zat maar thuis in de woonkamer te kijken. Mijn woning was nog niet aangepast en het enige dat ik kon was op een mobiele telefoon, met mijn mond, cijfertjes indrukken om eens iemand te bellen. Dat was enorm confronterend. De maatschappij draait door en je hebt je maar aan te passen, alleen weet je nog helemaal niet hoe dat moet.’ Gelukkig kroop Eric zelf uit dit dal en hij prijst zich gelukkig met zijn nieuwe daginvulling. ‘Want dat is één van de belangrijkste zaken in het leven van een dwarslaesiepatiënt: ben je tevreden met wat je doet? Het maakt niet uit wat het is. Al is het postzegels plakken of de krant lezen; met je daginvulling moet je tevreden zijn.’ En Eric is tevreden met wat hij doet. ‘Natuurlijk heeft die dwarslaesie veel gevolgen, maar ook in een niet-gehandicapt leven gaat niet alles even gemakkelijk.’ Over zijn tijdverdrijf in de toekomst, als hij niet meer werkt, kan hij zich wel zorgen maken. ‘Nu ben ik nog bezig met duizend-en-één dingen, maar als de tijd komt dat ik plezier moet halen uit een hobby heb ik een probleem. Ik vind

planten en bloemen prachtig, maar tuinieren kan ik niet, dus zal ik iets anders moeten bedenken.’

Geen weerstand

In Erics omgeving is zijn handicap de normaalste zaak van de wereld. Er is respect voor wat hij allemaal doet en kan. Soms is er nieuwsgierigheid over hoe hij, in zijn situatie, toch twee bedrijven aanstuurt. ‘Ik doe het natuurlijk niet alleen, maar geef wel de richtingen aan. En wat ik niet kan, laat ik een ander doen. Dat kan zijn in denkvermogen, maar ook in iets fysieks als koffie halen of een biertje openen tijdens de weekafsluiting. Je moet hier geen weerstand tegen opbouwen, je moet je handicap durven tonen. Ik geef daar helemaal niks om.’ Erics positieve kijk naar de dag van morgen, zijn vermogen om te durven vragen en zijn talent om ondanks de hoge dwarslaesie directeur te zijn van twee bedrijven, maken dat hij een inspiratiebron is voor anderen. Maar hij laat zich daar absoluut niet op voorstaan. ‘Ik heb altijd naar de dag van morgen gekeken en niet naar gisteren, dat heb ik gewoon. En juist door mijn dwarslaesie heb ik ontdekt dat ik ook een bedrijf kan leiden en mijn tevredenheid kan vinden in een functie op kantoor: iets wat ik voor mijn ongeval voor onmogelijk had gehouden!’